WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY
W BYDGOSZCZY

INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy w roku 2021

Do użytku wewnętrznego

Bydgoszcz, styczeń 2022 rok

SPIS TREŚCI

INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI 1
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy w roku 2021 1
ROZDZIAŁ I 3
ZAGADNIENIA OGÓLNE 3
1. Obsada osobowa 3
2. Wpływ spraw i wyniki postępowania 4
ROZDZIAŁ II 6
WYBRANE PROBLEMY ORZECZNICTWA 6
1. Sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych i finansów publicznych 6
2. Postępowanie administracyjne 20
3. Sprawy ogólnoadministracyjne 21
ROZDZIAŁ III 28
WYMIERZONE GRZYWNY 28
ROZDZIAŁ IV 29
POSTĘPOWANIE MEDIACYJNE I UPROSZCZONE 29
ROZDZIAŁ V 30
PRAWO POMOCY 30
ROZDZIAŁ VI 31
POZAORZECZNICZA DZIAŁALNOŚĆ SĄDU 31
1. Narady 31
2. Konferencje, sympozja i seminaria naukowe 31
3. Wydział Informacji Sądowej 31
ROZDZIAŁ VII 33
DANE TELEADRESOWE 33
ROZDZIAŁ VIII 36
TABELE 36
1. Ruch spraw w WSA w Bydgoszczy w 2021 r. 36
2. Wpływ skarg na akty i czynności według rodzajów spraw do WSA w Bydgoszczy w roku 2021 37
3. Wpływ skarg na bezczynność organów administracji według rodzajów spraw do WSA w Bydgoszczy w roku 2021 39
4. Inne niż wykazane w dziale 1 i 2 sprawy rozpatrywane na podstawie przepisów ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, a w tym między innymi dla wpisywania wniosków o przyznanie prawa pomocy składanych przed wpłynięciem skargi 40
5. Terminowość załatwiania spraw 40
6. Wpływ skarg kasacyjnych 41
7. Sprawy zawieszone 41
8. Wpływ i sposób załatwienia skarg na akty i czynności poszczególnych organów 42

ROZDZIAŁ I

ZAGADNIENIA OGÓLNE

1. Obsada osobowa

Struktura Sądu obejmującego swą właściwością teren województwa kujawsko – pomorskiego opierała się niezmiennie na pracy dwóch wydziałów orzeczniczych oraz wydziału informacji sądowej.

W Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Bydgoszczy na koniec okresu sprawozdawczego orzekało 17 sędziów i 1 asesor sądowy.

W Wydziale I, który zajmował się sprawami: cen, opłat i kar za przejazd pojazdem nienormatywnym, transportu drogowego i przewozów, profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych, ustalania liczby punktów sprzedaży, zasad usytuowania miejsc sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych, gier losowych i zakładów wzajemnych, zobowiązań podatkowych, ubezpieczeń majątkowych, ceł, spraw kapitałowych i bankowości, finansów publicznych, subwencji unijnych, funduszy strukturalnych i regulacji rynków branżowych, orzekali: sędzia WSA Jarosław Szulc – Wiceprezes Sądu i Przewodniczący Wydziału I, sędzia WSA Halina Adamczewska–Wasilewicz – Zastępca Przewodniczącego Wydziału, sędzia WSA dr Leszek Kleczkowski, sędzia WSA Mirella Łent, sędzia WSA Urszula Wiśniewska, sędzia WSA dr hab. Agnieszka Olesińska, sędzia WSA Tomasz Wójcik.

W Wydziale II, do którego trafiały pozostałe sprawy z zakresu właściwości Sądu orzekali: sędzia WSA Leszek Tyliński – Prezes Sądu i Przewodniczący Wydziału II, sędzia WSA Elżbieta Piechowiak – Zastępca Przewodniczącego Wydziału II, sędzia WSA Jerzy Bortkiewicz, sędzia WSA Joanna Brzezińska, sędzia WSA Joanna Janiszewska-Ziołek, sędzia WSA Katarzyna Korycka, sędzia WSA Anna Klotz - Przewodnicząca Wydziału Informacji Sądowej i Rzecznik Prasowy Sądu, sędzia WSA Renata Owczarzak, sędzia WSA Grzegorz Saniewski, sędzia WSA Jarosław Wichrowski i asesor sądowy Mariusz Pawełczak.

Podobnie jak w roku poprzedzającym, w Sądzie zatrudnionych było dwóch referendarzy, zajmujących stanowiska w poszczególnych wydziałach orzeczniczych. Referendarze orzekali w sprawach z zakresu prawa pomocy oraz wykonywali inne bieżące czynności zlecone przez Przewodniczących Wydziałów.

Wobec dalszego obowiązywania przepisów wprowadzonych w nawiązaniu do ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego, w związku z zagrożeniem zakażenia wirusem SARS-Cov-2, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy kontynuował działalność orzeczniczą w trybie niejawnym.

2. Wpływ spraw i wyniki postępowania

W 2021 roku odnotowano wpływ 2770 skarg w ramach postępowania sądowoadministracyjnego, z czego 2518 skarg wpisano do repertorium SA. W 177 sprawach przedmiotem była bezczynność organów. W repertorium SO zarejestrowano w tym czasie 29 spraw. Do Sądu wpłynęło też 46 wniosków z zakresu prawa pomocy, złożonych przed wszczęciem postępowania rozpoznawczego.

Najwięcej skarg wniosły osoby fizyczne – 2102 tj. 72 % ogólnej liczby skarg. Osoby prawne i inne jednostki organizacyjne wniosły 475 skargi, tj. 22 % ogólnej liczby skarg. W 55 sprawach skarżącymi były organizacje społeczne. Prokurator jako strona skarżąca wystąpił w 137 sprawach. Ponadto 1 skargę wniósł do tut. Sądu Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorstw.

Większość złożonych w 2021 r. skarg na akty i czynności stanowiły skargi z zakresu:

- pomocy społecznej – 520,
- podatków i innych świadczeń pieniężnych – 445,
- środków publicznych – 306,
- budownictwa – 146,
- dróg publicznych i transportu - 138,
- zagospodarowania przestrzennego – 133,
- subwencji unijnych i funduszy strukturalnych - 122.

W sprawach skarg na bezczynność odnotowano największy wpływ w następujących dziedzinach:

- informacja publiczna i prawo prasowe – 104,
- budownictwo – 26,
- sprawy nie objęte symbolami podstawowymi – 19.

Poziom wpływu skarg na przestrzeni kilku ostatnich lat przedstawia poniższa tabela.

Rok	**2015**	**2016**	**2017**	**2018**	**2019**	**2020**	**2021**
Wpływ	2799	2691	2749	2600	2136	2227	2770

W 2021 roku w porównaniu do roku poprzedniego wniesiono o 427 więcej skarg SA i o 73 więcej skarg SAB.

Do Wydziału I w 2021 r. wpłynęło łącznie 899 spraw (SA i SAB). W przeważającej części były to sprawy z zakresu: podatków i świadczeń pieniężnych - 446, środków publicznych – 310, subwencji unijnych i funduszy strukturalnych - 72.

W Wydziale II Sądu złożono w 2021 roku 1796 skarg (SA i SAB), z przewagą spraw z zakresu: budownictwa – 172, utrzymania dróg i transportu – 113, ochrony środowiska – 71, zagospodarowania przestrzennego – 138, stosunków pracy i stosunków służbowych – 119, ochrony zdrowia – 58, ustroju samorządu terytorialnego – 106, pomocy społecznej – 525, informacji publicznej – 124.

W roku 2021 załatwionych zostało ogółem 2512 skarg (w roku 2020 – 2126 skarg). Współczynnik sprawności postępowania w 2021 r. wyniósł w przybliżeniu 4,8 (pozostałość – 1001, dzielona przez średnie miesięczne załatwienia - około 209).

Na ogólną liczbę załatwień w omawianym okresie, składało się 2346 spraw zarejestrowanych w repertorium SA oraz 118 spraw odnotowanych w repertorium SAB. W tym samym czasie załatwiono 13 spraw SO i 35 spraw SPP. Na koniec 2021 r. pozostało do załatwienia 872 skarg SA, 96 spraw SAB oraz 19 sprawy SO i 14 spraw SPP.

Szczegółowe dane liczbowe dotyczące załatwienia skarg w 2021 r. zawarto w tabelach (załączonych w Rozdziale VIII opracowania).

W 2021 roku pełnomocnicy organów administracji zgłosili udział w 458 sprawach. Z kolei udział adwokatów, jako pełnomocników skarżących i pełnomocników postępowania miał miejsce w 308 sprawach. Radcowie prawni, jako pełnomocnicy skarżących i uczestników postępowania wystąpili w 462 sprawach. Doradcy podatkowi reprezentowali skarżących i uczestników postępowania w 78 sprawach. Prokuratorzy zgłosili swój udział w 94 rozstrzygniętych sprawach. W jednej ze spraw odnotowano udział Rzecznika Praw Dziecka i w 5 sprawach Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorstw.

ROZDZIAŁ II
WYBRANE PROBLEMY ORZECZNICTWA

1. Sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych i finansów publicznych

1. 1. Interpretacja indywidualna w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych.

- W sprawie sygn. akt **I SA/Bd 117/21** istotę sporu stanowiła kwestia zasadności opodatkowania podatkiem od przychodów z budynków, o którym mowa w art. 24 b ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 1406 - dalej „u.p.d.o.p.”), w przypadkach świadczenia przez wnioskodawcę usług noclegowych w udostępnianych, będących jego własnością domach wczasowych i domkach letniskowych, w ramach działalności socjalnej dla osób uprawnionych do korzystania z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Przedmiotem zastrzeżeń Skarżącego była w istocie rzeczy wykładnia art. 24 b ust. 1 pkt 2 u.p.d.o.p.

Z okoliczności stanu faktycznego wynikających z wniosku o wydanie interpretacji wynikało, że podmiot był właścicielem domów wczasowych i domków letniskowych zlokalizowanych w ośrodkach wypoczynkowych uniwersytetu w miejscowościach położonych na terytorium Polski.

Wobec powyższego zasadnicze znaczenie w sprawie miało ustalenie, czy w przypadku odpłatnego udostępniania domków letniskowych przez skarżącego dochodziło na podstawie umowy najmu, dzierżawy lub innej umowy o podobnym charakterze.

Zgodnie z art. 659 § 1 Kodeksu cywilnego – dalej: „k.c.” – przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Stosownie do art. 693 § 1 k.c., przez umowę dzierżawy wydzierżawiający zobowiązuje się oddać dzierżawcy rzecz do używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a dzierżawca zobowiązuje się płacić wydzierżawiającemu umówiony czynsz.

Skarżący konsekwentnie podkreślał, że usługi noclegowe dla osób uprawnionych do korzystania z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie są świadczone w celach zarobkowych. Kwestionował też uznanie odpłatności za usługi

noclegowe za umówiony czynsz wskazując, że nie jest ona określana w sposób swobodny. Podobnie procedura przyznania świadczenia w postaci usług noclegowych wskazuje, że nie dochodzi do zawarcia umowy najmu lub dzierżawy z uwzględnieniem zasady swobody umów.

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym wskazuje się, że „(…) Istotą obu wspomnianych umów jest zatem odpłatne korzystanie z cudzej rzeczy. Najem i dzierżawa może obejmować cały budynek, część budynku, lokal, a także jego poszczególne pomieszczenia. Cel wspomnianych umów nie został sprecyzowany. Podmiot korzystający z budynku, lokalu lub jego części może zawrzeć umowę w celu zaspokojenia swoich potrzeb mieszkaniowych, rekreacyjnych, wypoczynkowych, statutowych lub komercyjnych. Mogą być to zatem jego potrzeby osobiste, jak również prowadzenie zorganizowanej działalności, w tym działalności gospodarczej. (…) o tym, że zawierane przez skarżącego z osobami uprawnionymi umowy są umowami podobnymi do umowy najmu lub dzierżawy przesądza fakt udostępniania domków letniskowych za odpłatnością. Jest to – zdaniem Sądu - istotny element usługi, którą otrzymują osoby uprawnione, korzystające z domków letniskowych skarżącego w celach rekreacyjnych (…). Fakt, że grono osób, które mogą skorzystać z tych domków jest ściśle określone nie ma żadnego znaczenia dla charakteru zawieranej umowy. (…) umowy, na podstawie których udostępniane są osobom uprawnionym domki letniskowe, podobne są do usług hotelowych. Umowa o usługi hotelowe jest wprawdzie umową nienazwaną, lecz bez wątpienia zawiera w sobie usługę najmu. Także w orzecznictwie przyjmuje się, że usługi hotelarskie to krótkotrwałe, ogólnie dostępne wynajmowanie domów, mieszkań, pokoi, miejsc noclegowych, a także miejsc na ustawienie namiotów lub przyczep samochodowych oraz świadczenie, w obrębie obiektu, usług z tym związanych. Umowa ta jest umową nienazwaną, mieszaną, zawierającą w sobie elementy takich umów jak: umowa najmu, umowa zlecenia, umowa przechowania, umowa sprzedaży. Jednak dominującym elementem umowy hotelowej, czy też usługi hotelowej, jest najem, natomiast usługi świadczone w obrębie obiektu, mają charakter dodatkowy wobec głównej funkcji usługi, jakim jest wynajem” (por. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 11 sierpnia 2020 r., sygn. akt I SA/Po 315/20, publ.: Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych, www.orzeczenia.nsa.gov.pl – wraz z powołanym tam orzecznictwem). Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę przedstawiony wyżej pogląd w pełni podzielał.

Zdaniem Sądu zasady przyznawania możliwości skorzystania z usług noclegowych w ramach świadczeń z ZFŚS oraz fakt, że płatności osób uprawnionych do korzystania ze świadczeń z tego funduszu zwiększają jego środki gromadzone na wyodrębnionym rachunku bankowym (art. 7 ust. 1 pkt 1 i art. 12 z.f.ś.s.), nie uzasadniały wyłączenia tych środków od opodatkowania podatkiem od przychodów z budynków. Nie zmienia to charakteru umów zawieranych przez osoby, o których wspomniano we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej jako umów podobnych do najmu albo dzierżawy.

Mając na uwadze zwolnienie od opodatkowania przewidziane w art. 24b ust. 2 u.p.d.o.p., Sąd zgodził się z argumentacją organu z powołaniem się na uzasadnienie do projektu autopoprawki do projektu nowelizacji (por. druk sejmowy nr 2291-A, VIII kad.), m.in. ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, że opodatkowanie podatkiem od przychodów z budynków dotyczy wszystkich nieruchomości – budynków, z wyłączeniem budynków mieszkalnych, jeżeli zostały oddane do używania w ramach rządowych (samorządowych) programów dotyczących budownictwa społecznego. Natomiast przytoczone w uzasadnieniu skargi, fragmenty uzasadnienia nowelizacji odnośnie umów najmu zawieranych poza działalnością gospodarczą dotyczą albo podatników podatku dochodowego od osób fizycznych (nowelizacja obejmuje także przepisy ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych), co wynika zresztą z fragmentu cytowanego w skardze, albo rozwiązań umożliwiających podatnikom odzyskanie podatku od przychodów z budynków. Niewątpliwie natomiast zawierane umowy dotyczące korzystania z usług noclegowych, będącymi umowami o podobnym charakterze do umów najmu czy dzierżawy w rozumieniu art. 24b ust. 1 pkt 2 u.p.d.o.p. generują przychody, podlegające opodatkowaniu.

Orzeczenie jest prawomocne.

- W sprawie o sygn. akt **I SA/Bd 740/21**, problem dotyczył interpretacji art. 17 ust. 1 pkt 34 a u.p.d.o.p. w powiązaniu z odpowiednimi przepisami ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o wspieraniu nowych inwestycji (Dz. U. z 2020 r., poz. 1752 ze zm., dalej: „u.w.n.i.”) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 2018 r. w sprawie pomocy publicznej udzielanej niektórym przedsiębiorcom na realizację nowych inwestycji (Dz. U. z 2018 r., poz. 1713, dalej: „rozporządzenie”). Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się zatem do rozstrzygnięcia, od jakiego momentu

podatnik będzie mógł skorzystać ze zwolnienia podatkowego określonego w art. 17 ust. 1 pkt 34 a u.p.d.o.p.

Zagadnienie będące przedmiotem sporu pomiędzy skarżącą, a organem zostało już poruszone w orzecznictwie sądów administracyjnych, a także wyjaśnione w interpretacji ogólnej Ministra Finansów, Inwestycji I Rozwoju, który w związku z rozbieżnościami, jakie pojawiły się w interpretacjach indywidualnych dotyczących spornego zagadnienia, w dniu 25 października 2019 r. wydał interpretację ogólną Nr DD5.8201.10.2019 w sprawie sposobu ustalania dochodu zwolnionego z opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych lub podatkiem dochodowym od osób fizycznych, uzyskanego z działalności gospodarczej określonej w decyzji o wsparciu, o której mowa w ustawie o wspieraniu nowych inwestycji (Dz. Urz. MFIiR z 2019 r., poz. 18).

Sąd wskazał, że w rozważanej sprawie, istotne z perspektywy analizowanych przepisów były podane przez skarżącą we wniosku okoliczności, które nie zostały uwzględnione przez organ, w prezentowanym w uzasadnieniu wydanej interpretacji indywidualnej stanowisku. Otóż spółka prezentując stan faktyczny podała m.in., że nowa inwestycja realizowana przez spółkę ma na celu przede wszystkim zwiększenie zdolności produkcyjnej istniejącego przedsiębiorstwa. Realizacja inwestycji przyczyni się do zwiększenia produkcji barier drogowych przez spółkę i zwiększenia udziału eksportu na rynki zagraniczne, a zmniejszenia kosztów wytwarzania produktów spółki oraz obciążenia dla środowiska i zużycia energii. Nakłady inwestycyjne związane są m.in. z budową hali produkcyjnej oraz nabyciem linii technologicznej (maszyn i urządzeń). Spółka w ramach inwestycji będzie prowadziła działalność na terenie wskazanym w decyzji, z wykorzystaniem zarówno nowych, jak i wcześniej istniejących budynków, budowli, maszyn, urządzeń oraz innych środków trwałych. Wnioskodawca zwrócił uwagę, że projekt inwestycyjny nie zakłada zmiany profilu działalności spółki, ale objęcie procesem produkcyjnym etapu dotychczas zlecanego podwykonawcom. Tym samym działalność objęta decyzją była zbieżna z dotychczas realizowaną przez Spółkę działalnością gospodarczą.

W podanym stanie faktycznym Sąd uznał, że ma więc do czynienia z pełną integracją nowej inwestycji z dotychczas istniejącą infrastrukturą, służącą kontynuowaniu tego samego profilu działalności i co istotne, działalności gospodarczej określonej w decyzji o wsparciu. Istniało więc ścisłe, funkcjonalne i ekonomiczne powiązanie nowej inwestycji z dotychczasowym zasobem produkcyjnym, generującym ten sam

przychód i dochód z prowadzonej działalności, określonej w decyzji o wsparciu. W sytuacji przenikania się składników majątku podatnika służących generowaniu dochodu zwolnionego w ramach działalności gospodarczej określonej w decyzji o wsparciu, zasadniczo nie jest możliwe dokonanie alokacji uzyskiwanych dochodów nowej inwestycji, z wykorzystaniem dotychczasowej infrastruktury produkcyjnej. Wszystkie składniki przedsiębiorstwa łącznie, służą generowaniu tego samego dochodu zwolnionego, uzyskanego z działalności gospodarczej określonej w decyzji o wsparciu, a ocena ta jest zgodna z normą wynikającą z przepisu art. 17 ust. 1 pkt 34 a u.p.d.o.p., który stanowi, że wolne od podatku są dochody podatników uzyskane z działalności gospodarczej określonej w decyzji o wsparciu. W rezultacie, zwolnieniu z podatku dochodowego od osób prawnych podlegał cały dochód wnioskodawcy z działalności określonej w decyzji o wsparciu, prowadzonej na terenie wskazanym w tej decyzji, a nie jedynie dochód wygenerowany z konkretnych składników nowej inwestycji. Konsekwentnie, spółka będzie uprawniona do korzystania ze zwolnienia, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 34a u.p.d.o.p., począwszy od miesiąca, w którym poniesione zostały wydatki w ramach nowej inwestycji, niezależnie od momentu, w którym wnioskodawca zacznie uzyskiwać dochód z realizowanej inwestycji.

Sąd w tym zakresie, podzielił stanowisko wyrażone w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 16 grudnia 2020 r., sygn. akt III SA/Wa 1000/20 (LEX nr 3180732) oraz w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 4 grudnia 2019 r., sygn. akt I SA/Po 633/19 (LEX nr 2761318).

Powyższe stanowisko, Sąd uzasadnił treścią § 9 ust. 1 oraz § 10 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia. Zgodnie z pierwszym z powołanych przepisów, wsparcie z tytułu kosztów kwalifikowanych nowej inwestycji przysługuje przedsiębiorcy, począwszy od miesiąca, w którym poniósł te koszty po dniu wydania decyzji o wsparciu, aż do wygaśnięcia decyzji o wsparciu lub wyczerpania maksymalnej dopuszczalnej pomocy regionalnej, w zależności od tego, które zdarzenie wystąpi wcześniej. Zgodnie natomiast z § 10 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia, dniem poniesienia kosztu kwalifikowanego nowej inwestycji jest ostatni dzień miesiąca, w którym poniesiono koszt. Sąd zauważył, że treść tych przepisów koresponduje z treścią § 5 ust. 6 rozporządzenia, w którym wskazano moment zwolnienia z podatku dochodowego związany z realizacją nowej inwestycji z tytułu zatrudnienia określonej liczby pracowników w związku z nową inwestycją. Zgodnie z tym przepisem, zwolnienie od podatku dochodowego, na zasadach określonych w przepisach o podatku

dochodowym od osób prawnych albo w przepisach o podatku dochodowym od osób fizycznych, z tytułu zatrudnienia określonej liczby pracowników w związku z nową inwestycją przysługuje, począwszy od miesiąca, w którym przedsiębiorca rozpoczął ponoszenie kosztów pracy, aż do wyczerpania maksymalnej dopuszczalnej pomocy regionalnej. Istotny jest zatem moment poniesienia kosztu kwalifikowanego, a wszelkie dodatkowe uwarunkowania podane w interpretacji, sprzeczne są nie tylko z wykładnią systemową i celowościową nawiązującą do istoty i celów zwolnienia, ale przede wszystkim z wykładnią językową analizowanych przepisów.

Sąd uznał za błędne stanowisko organu, wyrażone w zaskarżonej interpretacji, że poniesienie kosztów, które są uznane za koszty kwalifikowane nie uprawnia jeszcze do skorzystania ze zwolnienia dochodów w ramach decyzji o wsparciu, a dla faktycznego skorzystania z analizowanego zwolnienia istotne jest uzyskanie dochodów z nowej inwestycji oraz dodatkowo spełnienie warunku zaliczenia środków trwałych nowej inwestycji do ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych. Wprawdzie istotne jest spełnienie warunku akcentowanego przez organ, opartego na treści przepisu § 8 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia, z którego wynika, że do kosztów kwalifikujących się do objęcia wsparciem na nowe inwestycje zalicza się koszty będące ceną nabycia albo kosztem wytworzenia we własnym zakresie środków trwałych, pod warunkiem zaliczenia ich, zgodnie z odrębnymi przepisami, do składników majątku podatnika i zaliczenia ich do ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych. Sąd uznał, że czym innym jest wskazanie kategorii (rodzajów) wydatków, stanowiących koszty kwalifikowane, co reguluje powyższy przepis, czym innym natomiast ustalenie momentu rozpoznania tych wydatków, jako kosztów kwalifikowanych, co było przedmiotem pytań sformułowanych w złożonym wniosku. Innymi słowy, kwestia ustalenia, czy dany koszt ma charakter kosztu kwalifikowanego dotyczy odrębnej kwestii, nie będącej przedmiotem złożonego wniosku, który dotyczył ustalenia momentu poniesienia wydatków istotnych dla ustalenia wielkości pomocy przysługującej w ramach wsparcia na nowe inwestycje, które to zagadnienie powinno być analizowane w oparciu o przepisy § 9 ust. 1 i § 10 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia. W ocenie Sądu, stanowisko organu sprzeczne było z literalną wykładnią tych przepisów, nie uwzględniało również okoliczności stanu faktycznego przedstawionego we wniosku.

Orzeczenie nie jest prawomocne.

1. 2. Interpretacja indywidualna w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych.

Rozstrzygając w sprawie sygn. akt **I SA/Bd 21/21**, Sąd zajął stanowisko co do prawidłowości interpretacji podatkowej dotyczącej możliwości odliczenia straty z działalności gospodarczej uzyskanej w latach ubiegłych oraz składki na ubezpieczenie społeczne wskazane w art. 26 ust. 1 pkt 2 i 2a ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1387 ze zm. – dalej „u.p.d.o.f.”). W niniejszej sprawie sporny był sposób ustalania podstawy obliczenia daniny solidarnościowej.

Sąd wskazał, że podstawę obliczenia daniny solidarnościowej stanowi nadwyżka ponad 1.000.000 zł sumy dochodów podlegających opodatkowaniu na zasadach określonych:

a) w art. 27 ust. 1, 9, 9 a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (dochody opodatkowane według skali podatkowej, m.in. ze stosunku pracy, działalności gospodarczej, rent i emerytur, umów o dzieło i umów zlecenia, itd.),

b) art. 30 b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (zyski kapitałowe opodatkowane według stałej stawki 19%),

c) art. 30 c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (dochody z pozarolniczej działalności gospodarczej lub działów specjalnych produkcji rolnej opodatkowane podatkiem liniowym według stawki 19%) oraz

d) art. 30 f ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (dochody zagranicznej spółki kontrolowanej opodatkowane według stałej stawki 19%)

− pomniejszonych o możliwe do odliczenia od tych dochodów składki na ubezpieczenie społeczne, o których mowa w art. 26 ust. 1 pkt 2 i 2 a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz o kwoty wymienione w art. 30 f ust. 5 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (tj. z tytułu uwzględnionej w podstawie opodatkowania podatnika dywidendy otrzymanej od zagranicznej spółki kontrolowanej, w części uwzględnionej w jego podstawie opodatkowania).

Natomiast zgodnie z art. 30 c ust. 2 u.p.d.o.f. podstawą obliczenia podatku, o której mowa w ust. 1 , jest dochód ustalony z godnie z art. 9 ust. 1, 2-3 b, i 5, art. 24 ust. 1,2,3 b-3 e i ust. 4 zdanie pierwsze lub art. 24 b ust. 1 i 2, lub art. 23 o. Dochód ten podatnicy mogą pomniejszyć o składki na ubezpieczenie społeczne

określone w art. 26 ust. 1 pkt 2 lit. a i pkt 2a, wpłaty na indywidualne konto zabezpieczenia emerytalnego określone w art. 26 ust. 1 pkt 2b oraz darowiznę, o której mowa w art. 26 ust. 1 pkt 9 lit. d , w wysokości dokonanej darowizny, nie więcej jednak niż kwoty stanowiącej 6% dochodu. Wysokość składek ustala się na podstawie dokumentów stwierdzających ich poniesienie.

Zestawienie przywołanych powyżej przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych pozwoliło Sądowi zauważyć, że zarówno jeden (art. 30 h ust. 2 pkt 1) jak i drugi z nich (art. 30 c ust. 2) mówił o pomniejszeniu (sumy dochodów, dochodu) o składki na ubezpieczenie społeczne określone w art. 26 ust. 1 pkt 2 lit. a i pkt 2 a. Sąd zgodził się w tym miejscu ze stanowiskiem organu, że przepisy regulujące zasady ustalania podstawy obliczenia daniny solidarnościowej, stanowią przepisy szczególne, określające możliwe do zastosowania przy tej daninie odliczenia i stanowią autonomiczne regulacje odrębne od przepisów regulujących zasady ustalania podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych. Skoro więc ustawodawca wyraźnie wskazał w art. 30 h ust. 2, że podstawę obliczenia daniny solidarnościowej można pomniejszyć o kwoty składek, o których mowa w art. 26 ust. 1 pkt 2 i 2 a oraz o kwoty o których mowa w art. 30 f ust. 5 to tak jak zasadnie przyjął organ stanowisko wnioskodawcy w zakresie możliwości pomniejszenia podstawy obliczenia daniny solidarnościowej o podatkowe straty z lat ubiegłych należało uznać za nieprawidłowe. Uprawnienie takie nie wynika bowiem z treści przepisu art. 30 h ust. 2 u.p.d.o.f. Ponadto sugerowane przez Stronę rozumienie przywołanych przepisów sprowadzałoby się do dwukrotnego pomniejszenia ww. dochodów o kwoty składek o których mowa w art. 26 ust. 1 pkt 2 i 2 a w kontekście brzmienia art. 30 c ust. 2 i 3 i art. 30 h ust. 2 pkt 1 u.p.d.o.f.

W związku z powyższym w ocenie Sądu, użycie w art. 30 h pkt. 2 u.p.d.o.f. sformułowania „sumy dochodów podlegających opodatkowaniu na zasadach określonych w art. 27 ust. 1, 9, i 9 a, art. 30 b, art. 30 c oraz art. 30 f” nie dawało podstawy do zastosowania przy określaniu dochodu, stanowiącego podstawę wyliczenia daniny solidarnościowej wszystkich zasad opodatkowania zawartych w art. 30 c u.p.d.o.f., a takie brzmienie przepisu wskazuje jedynie rodzaje dochodów, opodatkowanych na różnych zasadach, które sumuje się przy ustalaniu podstawy obliczenia daniny solidarnościowej. Wniosek taki dodatkowo potwierdza brzmienie art. 33 ust. 3 ustawy o Funduszu Solidarnościowym.

Orzeczenie jest prawomocne.

1. 3. Odpowiedzialność solidarna za zaległości podatkowe z tytułu podatku akcyzowego.

W sprawie o sygn. akt **I SA/Bd 467/20** przedmiotem skargi była decyzja o odpowiedzialności skarżącego, jako byłego członka zarządu spółki, za zaległości tej spółki w podatku akcyzowym.

Zdaniem Sądu organ nie wykazał, że wszczęcie postępowania w sprawie odpowiedzialności skarżącego jako osoby trzeciej było dopuszczalne w kontekście warunku wynikającego z art. 108 § 2 pkt 2 lit. a) O.p., zgodnie z którym postępowanie w sprawie odpowiedzialności osoby trzeciej nie może zostać wszczęte przed dniem doręczenia podatnikowi (w tym wypadku spółce) decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego, za które skarżący ma odpowiadać jako osoba trzecia. Zdaniem Sądu bowiem, niedostatecznie wyjaśniona została kwestia doręczenia spółce decyzji naczelnika urzędu skarbowego określających wysokość zobowiązań spółki, za które to zobowiązania następnie skarżącego obciążono odpowiedzialnością w zaskarżonej decyzji. Organ był zdania, że spółce doręczono te decyzje, zdaniem Sądu jednak kwestia skuteczności tego doręczenia została przez organ niedostatecznie wyjaśniona, a sformułowana przez organ ocena w świetle zgromadzonego materiału - nieprzekonująca. Uchybienia proceduralne w zakresie ustaleń co do tego, czy i kiedy decyzje te weszły do obrotu prawnego, oraz czy i kiedy stały się ostateczne, sprawiły, że stan faktyczny przyjęty przez organ za podstawę rozstrzygnięcia został zdaniem Sądu nienależycie ustalony i oceniony, a wątpliwości i braki w tym zakresie mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Przede wszystkim bowiem, w świetle zacytowanego wyżej art. 108 § 2 pkt 2 O.p., postępowanie w sprawie odpowiedzialności osoby trzeciej może być wszczęte pod warunkiem, że spółce doręczono decyzje określające przedmiot potencjalnej odpowiedzialności osoby trzeciej. Z akt sprawy nie wynikało, aby ten warunek doręczenia decyzji określającej spółce był spełniony, tj. aby w świetle art. 108 § 2 pkt 2 O.p. w ogóle można było wszcząć i prowadzić postępowanie wobec osoby trzeciej. Znaczenie tej kwestii umacnia treść art. 201 § 1a O.p., zgodnie z którym „Organ podatkowy zawiesza postępowanie w sprawie dotyczącej odpowiedzialności osoby trzeciej do dnia, w którym decyzja, o której mowa w art. 108 § 2 pkt 2, stanie się ostateczna, z zastrzeżeniem art. 108 § 3 oraz art. 115 § 4.” Zastrzeżenia wskazane

w końcowym fragmencie przepisu nie mają w tym wypadku zastosowania, co oznacza, że przed wydaniem decyzji o odpowiedzialności skarżącego organ powinien był mieć pewność co do tego, że decyzje doręczone spółce stały się ostateczne. W przeciwnym razie postępowanie wszczęte wobec członka zarządu powinno być zawieszone i pozostawać zawieszone tak długo, aż organ zyska pewność, że decyzje te są ostateczne. Nie mając zaś pewności, że decyzje takie zostały spółce w ogóle doręczone, organ tym bardziej nie mógł mieć pewności co do tego, że stały się one ostateczne. Organ w zaskarżonej decyzji stwierdził co prawda, że spółka nie odwołała się od decyzji – samo w sobie świadczy to jednak tylko o tym, że organ uważał je za ostateczne, nie mógł zaś rozwiać wątpliwości Sądu co do tego, czy decyzje te zostały spółce skutecznie doręczone. Brak wniesienia odwołania od tych decyzji sam w sobie nie świadczy o tym, że w ogóle weszły one do obrotu prawnego w rozumieniu art. 212 O. p.

Kwestie te były kluczowe, bo skarżący jako osoba trzecia (były członek zarządu) w myśl art. 107 § 1 O. p. odpowiada za zaległości podatkowe podatnika, tj. w tym wypadku Spółki, w której pełnił obowiązki członka zarządu. Ponieważ nie było pewności, czy spółce skutecznie doręczono decyzje określające wysokość jej zobowiązań, to pod znakiem zapytania stało istnienie przedmiotu odpowiedzialności skarżącego, tj. zaległości, za które obciążono go odpowiedzialnością w zaskarżonej do sądu decyzji. Także i na tej płaszczyźnie ujawnia się znaczenie wyjaśnienia kwestii doręczenia decyzji spółce, co umocniło Sąd w przekonaniu, że doszło do naruszenia art. 187 § 1 O. p. w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Daleko idące wątpliwości Sądu, co do skutecznego doręczenia spółce decyzji określających jej zobowiązania w podatku akcyzowym wynikały nie tylko z tego, że w aktach sprawy brak było jakiegokolwiek dowodu ich doręczenia. Wątpliwości Sądu dotyczyły tego, czy doręczenie takie w ogóle było możliwe. Z akt sprawy wynikało bowiem to, że spółka nie miała organów uprawnionych do jej reprezentowania. A skoro tak – to spółce nie można było dokonywać doręczeń, chyba że miała ustanowionego kuratora albo tymczasowego pełnomocnika szczególnego wyznaczonego w trybie obowiązującego od 1 stycznia 2016 r. artykułu 138 m § 1 O.p., zgodnie z którym „W przypadku niemożności wszczęcia postępowania lub prowadzenia postępowania wobec osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej z powodu braku powołanych do tego organów lub

niemożności ustalenia adresu siedziby, miejsca prowadzenia działalności lub miejsca zamieszkania osób upoważnionych do reprezentowania jej spraw, organ podatkowy wyznacza dla tej osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej tymczasowego pełnomocnika szczególnego upoważnionego do działania do czasu wyznaczenia kuratora przez sąd.”

Ze znajdujących się w aktach sprawy kopii decyzji określających wydanych wobec spółki nie wynikało, aby spółkę tę w postępowaniu reprezentował kurator lub tymczasowy pełnomocnik szczególny. Spółka nie miała organów, a zatem nie miała możliwości działania polegającej m.in. na skutecznym złożeniu wniosku do sądu rejestrowego o dokonaniu wpisu.

To, że w świetle wpisów widniejących w Krajowym Rejestrze Sądowym spółka miała organy w momencie wydania wobec niej dwu decyzji określających wysokość zobowiązań w podatku akcyzowym – nie przesądzało, że miała te organy rzeczywiście. Zgodnie z art. 202 § 4 k.s.h. mandat członka zarządu wygasa m.in. wskutek odwołania ze składu zarządu. Skuteczność odwołania z funkcji nie jest zależna od dokonania wpisu w KRS, zwłaszcza, że były (bo odwołany już) jedyny członek zarządu nie jest uprawniony do złożenia wniosku o ujawnienie zmian w rejestrze – taki pogląd wyrażony m.in. w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 24 listopada 2020 r., I SA/Gl 304/20.

Brak organu uprawnionego do reprezentacji powoduje, że osoba prawna ma zdolność prawną (nie została wykreślona z odpowiedniego rejestru), ale nie może ujawnić swojej woli, a więc nie może podejmować czynności prawnych, procesowych nawet jeżeli posiada umocowanego przed utratą organów pełnomocnika. Dlatego też, zgodnie z art. 138 § 3 O.p., jeżeli osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej nie może prowadzić swoich spraw wskutek braku powołanych do tego organów, organ podatkowy składa do sądu wniosek o ustanowienie kuratora. Powyższy przepis ma charakter bezwzględnie obowiązujący i jego dyspozycja zobowiązuje organ do odpowiedniego tj. wskazanego w nim działania. Organ nie ma swobody w zakresie jego stosowania i chcąc prowadzić postępowanie wobec spółki, nie może odstąpić od wnioskowania o powołanie kuratora. To, że spółka miała adres nie oznacza, że dostarczane na ten adres przesyłki czy też awiza mogły wywołać skutek doręczenia, jeśli spółka nie miała organów, względnie kuratora czy pełnomocnika tymczasowego.

Skoro bowiem przedmiotem skargi była decyzja orzekająca o odpowiedzialności osoby trzeciej za zaległości podatkowe spółki, Sąd musiał mieć pewność co do tego, że zaległość ta istnieje, tj. że weszły do obrotu decyzje określające spółce wysokość zobowiązań, za które skarżący został obciążony odpowiedzialnością. Była to kwestia kluczowa w świetle nie tylko art. 108 § 2 pkt 2 lit. a) o.p., lecz także art. 201 § 1a O.p. Warunki ustanowione w tych przepisach Sąd uważał za bardzo istotne gwarancje praw osoby trzeciej, która jakkolwiek nie ma statusu strony w postępowaniach prowadzonych wobec podatnika, za którego zaległości ma odpowiadać – to jednak ma prawo do tego, aby Sąd pieczołowicie zbadał, czy spełnione są ustawowe warunki odnoszące się pośrednio do tamtych postępowań. Przepisy regulujące postępowanie wobec osoby trzeciej odwołują się nie bez powodu do tego, czy spółce (tj. innemu podmiotowi, w innym postępowaniu) doręczono decyzję i czy stała się ona ostateczna.

Sąd podkreślił, że z powodu wspomnianego braku legitymacji osoby trzeciej do brania udziału w postępowaniu wobec podatnika (spółki), a nawet braku dostępu do akt tamtej sprawy – osoba trzecia miała nikłe możliwości samodzielnego upewnienia się, że ustanowione na jej rzecz gwarancje wynikające z art. 108 § 2 pkt 2 lit. a) o.p. i art. 201 § 1a O.p. były przez organ przestrzegane. Dowody świadczące o braku uchybień w tym zakresie muszą znajdować się w aktach postępowania prowadzonego względem osoby trzeciej – tymczasem w niniejszej sprawie akta wskazują raczej na to, że wymogi wynikające z art. 108 § 2 pkt 2 lit. a) o.p. oraz z art. 201 § 1a O.p. nie zostały dopełnione.

Sąd stwierdził, że wobec istniejących w świetle akt sprawy wątpliwości co do skuteczności doręczenia spółce decyzji określających, organ naruszył art. 187 § 1 O.p. (nie zgromadziwszy wszystkich potrzebnych dowodów dotyczących skuteczności doręczenia) oraz art. 191 O.p., ponieważ mimo braku dostatecznych podstaw w zgromadzonym materiale dowodowym błędnie przyjął, że decyzje zostały spółce doręczone oraz, że wobec samego niewniesienia odwołań, stały się ostateczne.

Orzeczenie jest prawomocne.

1. 4. Odmowa udzielenia dofinansowania ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacyjnego Osób Niepełnosprawnych w zakresie likwidacji barier technicznych.

Spór w sprawie o sygn. akt **I SA/Bd 132/21** sprowadzał się do zagadnienia, czy zgodna z prawem była odmowa udzielenia dofinansowania do nabycia klimatyzatora i lodówki ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacyjnego Osób Niepełnosprawnych w zakresie likwidacji barier technicznych.

Zgodnie z art. 35 a ust. 1 pkt 7 lit. d ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych do zadań powiatu należy dofinansowanie likwidacji barier architektonicznych, w komunikowaniu się i technicznych, w związku z indywidualnymi potrzebami osób niepełnosprawnych. Z kolei § 2 pkt 4 wyżej wymienionego rozporządzenia stanowi, że ze środków Funduszu mogą być finansowane w części lub całości następujące rodzaje zadań: likwidacja barier architektonicznych, w komunikowaniu się i technicznych, w związku z indywidualnymi potrzebami osób niepełnosprawnych. W § 6 pkt 2 tego rozporządzenia postanowiono, że o dofinansowanie ze środków Funduszu zadań, jeżeli ich realizacja umożliwi lub w znacznym stopniu ułatwi osobie niepełnosprawnej wykonywanie podstawowych, codziennych czynności lub kontaktów z otoczeniem, mogą ubiegać się: na likwidację barier w komunikowaniu się i technicznych - osoby niepełnosprawne, jeżeli jest to uzasadnione potrzebami wynikającymi z niepełnosprawności.

Zdaniem tut. Sądu, pomoc, o którą skarżący wystąpił we wniosku należało zaliczyć do potrzeb należących do likwidacji barier technicznych i była uzasadniona jego potrzebami. Przy czym należało mieć na uwadze, że każda sprawa wymaga oceny w kontekście niepełnosprawności danego wnioskodawcy. Sąd nie wykluczył, że w określonych warunkach i w zależności od charakteru niepełnosprawności wydatek na sfinansowanie lodówki lub klimatyzatora może być różnie oceniony. To charakter niepełnosprawności decyduje bowiem o tym, czy w konkretnym przypadku danego niepełnosprawnego mamy do czynienia z likwidacją barier technicznych. Nie można automatycznie, niejako z góry założyć, że dany przedmiot nie może być dofinansowany, jeżeli nie oceni się go w kontekście charakteru niepełnosprawności konkretnego wnioskodawcy. Sytuacja jednego niepełnosprawnego może nie uprawniać dofinansowania klimatyzatora (jeżeli np. samodzielnie może

przemieszczać się), natomiast drugiego w pełni uprawniać (jeżeli jest osobą nieuleczalnie chorą, leżącą w bezruchu, korzystającą z respiratora).

Z materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie wynikało, że wobec skarżącego stwierdzono znaczny stopień niepełnosprawności, a w zaświadczeniu lekarza podano, że pacjent jest leżący w bezruchu, są to schorzenia mięśni, nieuleczalne i postępujące. We wniosku podniesiono, że klimatyzator jest konieczny w związku z trudnościami w oddychaniu (respirator), występującym smogiem i wysokimi temperaturami latem. Zdaniem Sądu, były to niewątpliwie okoliczności, które uzasadniają dofinansowanie klimatyzatora ze względu na indywidualną sytuację niepełnosprawnego wnioskodawcy leżącego w bezruchu i korzystającego z respiratora (24h).

Odnośnie dofinansowania lodówki Sąd zauważył, że z dokumentacji wynikało, że Skarżący jest karmiony przez PEG-a bezpośrednio do żołądka, specjalnymi preparatami dostarczanymi przez firmę; praktycznie jeden raz w miesiącu otrzymuje 9 kartonów po 8 l. Produkt ten jest dowożony pojazdem – chłodnią. Z ulotek producenta wynikało, że produkt należało przechowywać w temperaturze pokojowej. Jednakże producent wyjaśnił, że „Po otwarciu produkt należy spożyć w ciągu 24 godzin (po otwarciu przechowywać w lodówce). Nie budziło zatem wątpliwości, że po otwarciu produkt wymagał przechowywania w lodówce i trudno zakwestionować twierdzenie o niezużywaniu jednorazowo całości danego produktu. We wniosku skarżący podniósł, że lodówka jest niezbędna do przechowywania nie tylko preparatów żywieniowych, lecz także leków i opatrunków służących skarżącemu do użytkowania na co dzień. To wszystko czyniło uzasadnionym twierdzenie o dopuszczalności dofinansowania także lodówki ze względu na sytuację skarżącego. Skoro dofinansowanie może być przyznane, jeżeli jest to uzasadnione indywidualnymi potrzebami wynikającymi z niepełnosprawności, to w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego zakup klimatyzatora i lodówki był uzasadniony potrzebami skarżącego, wynikającymi z niepełnosprawności.

Sąd zgodził się, że zasadniczo klimatyzator, a tym bardziej lodówka nie będą dofinansowywane w wielu przypadkach, ze względu na brak przesłanki uzasadnionej potrzeby pokonywania bariery technicznej uniemożliwiającej wykonywanie podstawowych codziennych czynności, jednakże będzie to związane z innym charakterem niepełnosprawności niż w niniejszej sprawie.

W związku z tym, brak było podstaw do stwierdzenia, że konkretnie w przedmiotowej sprawie klimatyzator i lodówka nie służą do likwidacji barier technicznych. Tut. Sąd stwierdził, że ze względu na charakter niepełnosprawności skarżącego, zarówno dofinansowanie zakupu klimatyzatora jaki i lodówki spełnia kryterium likwidacji bariery technicznej.

Sąd podkreślił, że decyzja w przedmiocie dofinansowania do likwidacji barier technicznych oparta jest na uznaniu administracyjnym (zob. wyrok WSA z dnia 22 marca 2017 r. sygn. akt II SA/Bd 20/17). Oznacza to, że zadaniem organu jest wszechstronna ocena sytuacji wnioskodawcy, rozpatrzenie okoliczności działających za lub przeciw przyznaniu świadczenia. Przedmiotowa ocena powinna również uwzględniać podstawowe zasady i kryteria przyznawania takiego dofinansowania, a także ilość posiadanych przez organ środków finansowych przeznaczonych na ten cel. Jeżeli organ przy realizacji tego typu pomocy dysponuje ograniczonymi środkami finansowymi, to powinien wypowiedzieć się w uzasadnieniu decyzji.

Orzeczenie jest prawomocne.

2. Postępowanie administracyjne

2. 1. Uchybienie terminu do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Uchylając zaskarżoną decyzję w sprawie o sygn. akt **I SA/Bd 192/21** Sąd zajął się kwestią, czy wniesiony przez stronę wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy (nazwany przez nią „odwołaniem”) spełniał wymogi wynikające z przepisów prawa. Sąd wskazał, że przepisy nie stawiają temu środkowi zaskarżenia jakiś szczególnych wymagań formalnych. W myśl art. 31zq ust. 8 ustawy o COVID do wniosku tego stosuje się odpowiednio przepisy k.p.a. dotyczące odwołań od decyzji. Odwołanie zaś powinno spełniać wymagania przewidziane dla podań (por. M. Jaskowska, M. Wilbrant-Gotowicz, A. Wróbel, Komentarz aktualizowany do Kodeksu postepowania administracyjnego, Lex/el 2021, Komentarz do art. 63 k.p.a.). Takie wymagania powinien zatem spełnić również wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Zgodnie z art. 63 § 2 k.p.a. podanie powinno zawierać co najmniej wskazanie osoby, od której pochodzi, jej adres i żądanie oraz czynić zadość innym wymaganiom ustalonym w przepisach szczególnych. Z kolei art. 63 § 3 k.p.a. stanowi, że podanie wniesione pisemnie albo ustnie do protokołu powinno być podpisane przez wnoszącego, a protokół ponadto przez pracownika, który go sporządził. Gdy podanie

wnosi osoba, która nie może lub nie umie złożyć podpisu, podanie lub protokół podpisuje za nią inna osoba przez nią upoważniona, czyniąc o tym wzmiankę obok podpisu. Wynikający z art. 63 § 3 k.p.a. wymóg podpisu jest istotny ze względu na to, że bez podpisu nie można dokonać indywidualizacji osoby, która złożyła podanie. Podpis wskazuje osobę wnoszącego i pozwala zidentyfikować, czy podanie pochodzi od podmiotu uprawnionego. Nie ulega wątpliwości, że podpis musi być podpisem własnoręcznym.

W rozpatrywanej sprawie wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy nie zawierał własnoręcznego podpisu osoby je wnoszącej, a jedynie komputerowo naniesione imię i nazwisko. Nie można uznać za prawidłowy formalnie środek zaskarżenia niepodpisany własnoręcznie. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy bez oryginalnego podpisu, a więc niespełniający wymogów określonych w art. 63 § 3 k.p.a., nie wywołuje skutków prawnych wniesionego podania i nie można go rozpatrzeć. Uznając wniesione przez skarżącą pismo (bez podpisu) za wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy i rozpatrując je organ naruszył art. 63 § 3 i art. 134 k.p.a.

Zdaniem Sądu, ponownie rozpatrując sprawę organ, powinien podjąć działania, zmierzające do uzupełnienia braków formalnych wniesionego wniosku o ponowne rozpatrzenia sprawy, poprzez wezwanie skarżącej do uzupełnienie tego wniosku o własnoręczny podpis, a następnie stosownie do dokonanych ustaleń podjąć rozstrzygnięcie.

Orzeczenie jest prawomocne.

3. Sprawy ogólnoadministracyjne

3. 1. Uzgodnienie projektu decyzji o warunkach zabudowy.

Rozstrzygając w sprawie o sygn. akt **II SA/Bd 225/21,** Sąd zajął stanowisko, co do wskazania organu właściwego do oceny charakteru zabudowy. Uznano, że kompetencje organu uzgadniającego ograniczone są przepisami określającymi zakres kognicji tego organu w danym postępowaniu wpadkowym i brak jest podstaw do tego, aby rozciągać te kompetencje na sferę zastrzeżoną dla organu wydającego decyzję co do istoty sprawy. Podkreślenia zdaniem Sądu wymagało, że postępowanie uzgodnieniowe jest postępowaniem odrębnym od postępowania głównego, którym jest postępowanie o wydanie decyzji o warunkach zabudowy. Nie

jest rzeczą organu współdziałającego, wyręczenie innego organu administracji publicznej w zakresie rozstrzygania spraw mu powierzonych. Inaczej mówiąc, organ uzgadniający nie może zastępować organu wydającego decyzję kończącą postępowanie w sprawie

W niniejszej sprawie organy de facto uznały, że nie jest możliwe wydanie decyzji o ustaleniu warunków zabudowy albowiem grunty klasy III wymagają uzyskania zgody ministra rolnictwa i rozwoju wsi na przeznaczenie ich na cele nierolnicze - co uzasadniało odmowę uzgodnienia.

Zdaniem Sądu należało wskazać, że obowiązkiem organu administracji prowadzącego postępowanie główne, tj. w przedmiocie ustalenia warunków zabudowy, jest przygotowanie projektu zamierzonego rozstrzygnięcia (decyzji) w oparciu o żądanie inwestora, tj. treść złożonego wniosku. Z kolei obowiązkiem organu współdziałającego (uzgadniającego) jest ocena dopuszczalności zaakceptowania przedłożonego projektu decyzji. Ocena ta przy tym odbywa się w granicach wynikających z właściwości rzeczowej (kompetencji) organu uzgadniającego. Powyższe oznacza więc powinność zajęcia przez organ uzgadniający stanowiska w sprawie jedynie w aspekcie zgodności przedłożonej do uzgodnienia decyzji z wymaganiami wynikającymi z przepisów odrębnych. W ocenianym przypadku, w rachubę wchodziło ustalenie zgodności inwestycji z przepisami dotyczącymi ochrony gruntów rolnych i leśnych. W tym też zakresie na podkreślenie zasługiwało przede wszystkim to, że zakres kompetencji organu uzgadniającego jest ograniczony. Organ współdziałający winien baczyć, aby nie doprowadzić do nieuzasadnionego wkroczenia w kompetencje innych organów administracji orzekających w ramach sprawy ustalenia warunków zabudowy. Organ uzgadniający nigdy nie może zastępować organu wydającego decyzję co do istoty sprawy i nie może wkraczać w sferę nieobjętą jego właściwością. Stosownie bowiem do art. 19 k.p.a. organy administracji publicznej przestrzegają z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej (vide: wyrok NSA z dnia 21 października 2020 r., II OSK 1867/20 – dostępny na stronie internetowej www.orzeczenia.nsa.gov.pl).

W rozpoznawanej sprawie zadaniem organów współdziałających (uzgadniających) była ocena otrzymanego projektu decyzji ustalającej warunki zabudowy, jedynie pod kątem przepisów regulujących ochronę gruntów rolnych i leśnych.

W stanie faktycznym sprawy uzgodnieniu, o jakim mowa wyżej, podlegał projekt decyzji o warunkach zabudowy dla inwestycji polegającej na zmianie sposobu użytkowania budynku letniskowego na mieszkalny wraz z rozbudową w ramach zabudowy zagrodowej na działce, stanowiącej grunty rolne – w tym klasy IIIb . Tej treści wniosek wiązał zarówno wójta, procedującego w sprawie "głównej", jak i starostę, jako organ "uzgadniający". Wójt, w projekcie decyzji przedstawionej do uzgodnienia, ustalił warunki zabudowy w ramach zabudowy zagrodowej (art. 61 ust. 4 u.p.z.p.). Innymi słowy, zgodnie ze swoją właściwością, dokonał oceny zamierzenia inwestycyjnego w aspekcie art. 61 u.p.z.p. - przyjmując, że wniosek dotyczy zabudowy zagrodowej. Natomiast starosta trafnie ustalając, że skarżący prowadzą gospodarstwo rolne, w sposób nieuprawniony wykluczył zabudowę zagrodową. Tymczasem to kluczowe w rozpoznawanej sprawie zagadnienie, zgodnie z właściwością, nie zostało w postępowaniu "głównym", prowadzonym przez wójta, zanegowane. Wręcz przeciwnie, przedstawiony do uzgodnienia projekt decyzji dotyczy zabudowy zagrodowej. Zatem starosta, jako organ uzgadniający, miał obowiązek, w zakresie swej właściwości, zająć stanowisko w przedmiotowej sprawie.

W niniejszej sprawie starosta ustalił, że skarżący posiadają już budynek mieszkalny i dlatego nie mogą korzystać już z przywileju wynikającego z art. 2 pkt 3 u.o.g.r.l. Tym samym, z pominięciem projektu decyzji i wynikających z niej ustaleń organu właściwego, w nieuprawniony sposób wkroczył w kompetencje wójta. Sąd również zauważył, że organ uzgadniający zupełnie pominął wyjaśnienia skarżących o prowadzeniu w ramach działalności rolniczej usług agroturystycznych. Nie tylko zatem organ I instancji, jako organ uzgodnieniowy, wkroczył w kompetencje wójta, to formułując swoje stanowisko nie poczynił stosownych ustaleń i rozważań co do możliwości (dopuszczalności) łączenia funkcji usługowej (usług agroturystycznych) z funkcją zagrodową. Jeśli chodzi o stanowisko kolegium, to organ ten bezkrytycznie zgodził się z argumentacją starosty.

Sąd podkreślił, że organy odmówiły uzgodnienia przedstawionego projektu decyzji w zakresie ochrony gruntów rolnych klasy III b, a nie odniosły się do regulacji zawartej w przepisach u.o.g.r.l., dotyczącej przesłanek od których zależy brak wymogu uzyskania przez inwestorów zgody właściwego ministra na zmianę przeznaczenie na cele nierolnicze gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas I-III (art. 7 ust. 2a w zw. z art. 7 ust. 2 pkt 1 u.o.g.r.l.) – co było okolicznością

przesądzającą o konieczności wyeliminowania zaskarżonych decyzji z obrotu prawnego.

Jak wyżej już bowiem wskazano, kompetencje organu uzgadniającego ograniczone są przepisami określającymi zakres kognicji tego organu w danym postępowaniu wpadkowym i brak jest podstaw do tego, aby rozciągać te kompetencje na sferę zastrzeżoną dla organu wydającego decyzję co do istoty sprawy. Podkreślenia wymagało, że postępowanie uzgodnieniowe jest postępowaniem odrębnym od postępowania głównego, którym jest postępowanie o wydanie decyzji o warunkach zabudowy. Nie jest rzeczą organu współdziałającego wyręczenie innego organu administracji publicznej w zakresie rozstrzygania spraw mu powierzonych. Inaczej mówiąc, organ uzgadniający nie może zastępować organu wydającego decyzję kończącą postępowanie w sprawie.

Zdaniem Sądu organy obu instancji zdecydowanie przedwcześnie, bez dodatkowych ustaleń (w zakresie powiązania planowanej inwestycji z prowadzonym gospodarstwem rolnym) uznały, że nie ma wystarczających podstaw do uzgodnienia projektu decyzji ustalającej warunki zabudowy.

Z powyższych względów Sąd stwierdził, że procedowanie organów uzgadniających nie było poprawne. Organy te przekroczyły własne kompetencje orzecznicze i wkroczyły w zakres ocen przynależnych wyłącznie organowi administracji prowadzącemu postępowanie główne - nie koncentrując się przy tym na istocie sprawy - tj. na zajęciu stanowiska co do tego, czy teren inwestycji spełnia normatywne wymogi wynikające z art. 7 ust. 2a u.o.g.r.l.

Orzeczenie jest prawomocne.

3. 2. Zastrzeżenia do uproszczonego planu urządzenia lasu.

W rozpoznawanej sprawie – sygn. akt **II SA/Bd 901/21**, skarżący złożył zastrzeżenie odnośnie zaliczenia w UPUL działki, której jest właścicielem, jako lasu w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2020 r., poz. 1463). Na skutek zastrzeżenia organ przeprowadził oględziny nieruchomości i stwierdził, że na obszarze o powierzchni 0,2 ha występuje roślinność leśna (sosny). W konsekwencji organ stwierdził, że spełnione zostało kryterium przyrodnicze i dla uznania tego terenu jako las w rozumieniu ustawy o lasach. Wobec pozostałej

powierzchni działki organ stwierdził, że jest to obszar wykorzystywany jako grunt rolny (składowanie słomy i przechowywanie sprzętu rolniczego).

Sąd podzielił stanowisko prezentowane w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego (por. wyrok NSA z 23 kwietnia 2020 r. sygn. II OSK 1006/19 i wskazane tam orzecznictwo, dostępny na stronie orzeczenia.nsa.gov.pl), że dla ustalenia, iż grunt jest lasem w znaczeniu prawa administracyjnego (tj. cytowanego art. 3 ustawy o lasach), konieczne jest spełnienie nie tylko kryterium przyrodniczego (pokrycie roślinnością leśną) i kryterium przestrzennego (zwarta powierzchnia co najmniej 0,10 ha), lecz także kryterium przeznaczenia (do produkcji leśnej; art. 3 pkt 1 lit. a), bądź jednej z pozostałych przesłanek - z lit. b (grunt stanowiący rezerwat przyrody lub wchodzący w skład parku narodowego) lub lit. c (grunt wpisany do rejestru zabytków). Z punktu widzenia rozumienia pojęcia lasu istotne jest czy spełnia on wszystkie kryteria określone w art. 3 pkt 1 lit. a - c ustawy o lasach. Kryteria podstawowe: przyrodnicze, przestrzenne i przeznaczenia, muszą być spełnione łącznie, by można było mówić o lesie w znaczeniu art. 3 pkt 1 ustawy o lasach.

W świetle powyższego decydujące dla określenia, czy przedmiotowy miał charakter leśny, było nie tylko ustalenie, czy miał on odpowiednią powierzchnię (kryterium przestrzenne) oraz czy był pokryty roślinnością leśną (kryterium przyrodnicze), ale także, czy był on przeznaczony do prowadzenia produkcji leśnej (kryterium przeznaczenia). W przedmiotowej sprawie ustaleń co do ostatniej ze wskazanych przesłanek (kryterium przeznaczenia do produkcji leśnej) nie poczyniono, w związku z powyższym na obecnym etapie postępowania nie można było stwierdzić, czy na przedmiotowej nieruchomości znajduje się las w rozumieniu ustawy o lasach. Dopiero przeprowadzenie postępowania dowodowego w tym zakresie pozwoliłoby na ustalenie czy mamy do czynienia z lasem zlokalizowanym na spornej części przedmiotowej nieruchomości (vide: wyrok tut. Sądu z dnia 25 maja 2021 r., sygn. akt II SA/Bd 211/21, dostępny jw.).

O kwalifikacji gruntu jako lasu, w oparciu o kryterium przeznaczenia, co do zasady rozstrzygają dane z ewidencji gruntów – mogą być one podważone poprzez wykazanie niezgodności zapisów zawartych w ewidencji z rzeczywistym stanem rzeczy (por. wyrok NSA z 23 września 2020 r. sygn. II OSK 1386/20, dostępny jw.). Wymaga to dokonania ustaleń w terenie, ewentualnie zgromadzenia dokumentów potwierdzających przeznaczenie istniejącego lasu. Z powyższego wynikało, że ustalenie, iż mamy do czynienia z lasem w rozumieniu art. 3 ustawy o lasach

wymaga ustalenia stanu faktycznego pod kątem spełnienia przez dany grunt wszystkich przesłanek z art. 3 ustawy o lasach, pozwalających uznać go za las, w szczególności spełnienia przesłanki "przeznaczenia do produkcji leśnej".

Z akt sprawy nie wynikało, jak wskazał Sąd, na jakiej podstawie starosta ustalił, że zalesiona część gruntów działki skarżącego jest przeznaczona do produkcji leśnej. Nie wiadomo było dlaczego istniejące na gruncie skarżącego zadrzewienie ze względu na swój charakter w ogóle nadaje się "do produkcji leśnej". Z żadnego przepisu prawa nie wynika, że każdy las (w znaczeniu przyrodniczym) automatycznie jest tego rodzaju lasem, który ze względu na swoje cechy może być przeznaczony do produkcji leśnej. W przypadku jeżeli istniałby taki automatyzm – zbędne byłoby wyróżnienie przez ustawodawcę "przeznaczenia do produkcji leśnej" jako odrębnej przesłanki pozwalającej kwalifikować dany las (w znaczeniu przyrodniczym) jako las w znaczeniu ustawy o lasach. Z akt sprawy nie wynikało, aby na spornym obszarze nieruchomości skarżącej w sposób faktyczny prowadziła ona produkcję leśną.

Sąd zauważył, że żaden przepis prawa nie przymusza właściciela gruntu porośniętego roślinnością leśną (a więc lasu w rozumieniu przyrodniczym) do prowadzenia produkcji leśnej. Nie jest zatem wykluczone, aby na danej nieruchomości występował nie las, ale zadrzewienie (por. art. 5 pkt 27 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody) odnośnie którego obowiązują przepisy ustawy o ochronie przyrody chroniące drzewa przed wycinką (por. wyrok WSA w Gliwicach z 17 stycznia 2011 r. sygn. II SA/Gl 1101/09, dostępny jw.).

W odniesieniu do części przedmiotowej działki, wobec której organy stwierdziły jej wykorzystanie rolnicze, również kwalifikację taką uznać należało, zdaniem Sądu, za przedwczesną. Art. 3 pkt 1 ustawy o lasach zawiera w sobie alternatywę wskazującą, że lasem jest nie tylko teren, pokryty roślinnością leśną (uprawami leśnymi) - drzewami i krzewami oraz runem leśnym, ale również taki teren, który przejściowo został tej roślinności pozbawiony (jeżeli jednocześnie przeznaczony jest on do produkcji leśnej, stanowi rezerwat przyrody lub wchodzi w skład parku narodowego, albo wpisany jest do rejestru zabytków). O tym czy dany grunt jest lasem w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy o lasach, decyduje co do zasady w pierwszej kolejności zapis w ewidencji gruntów, a z zawartego w aktach sprawy wypisu z ewidencji wyraźnie wynikało, że cała działka sklasyfikowana została jako użytek leśny. Dlatego też w świetle art. 3 pkt 1 ustawy o lasach fakt, że weryfikowane obszary przejściowo pozbawione zostały roślinności, nie musi zmieniać ich leśnego

charakteru. Czasowy brak roślinności leśnej nie jest bowiem podstawą do przeklasyfikowania gruntu leśnego na nieleśny.

Orzeczenie nie jest prawomocne.

ROZDZIAŁ III

WYMIERZONE GRZYWNY

Wpływ i załatwienia wniosków o wymierzenie grzywny obrazuje poniższa tabela zawierająca dane odnoszące się do 2021 r.

Rodzaj grzywny/sumy pieniężnej	Wpływ wniosków/skarg o wymierzenie grzywny/ wniosków o przyznanie sumy pieniężnej	ZAŁATWIONO								
		Ogółem (wymierzenia, oddalenia, inne)	Wymierzono grzywnę			Suma pieniężna przyznana od organu na rzecz skarżącego			Oddalono wniosek/ skargę o wymierzenie grzywny/wniosek o przyznanie sumy pieniężnej	W inny sposób
			na wniosek	z urzędu	łącznie wymierzone grzywny	na wniosek	z urzędu	łącznie wymierzone sumy pieniężne		
grzywna z art. 55 § 1 p.p.s.a.	28	10	7		1700 zł				3	0
grzywna z art. 64c § 6 p.p.s.a.										
grzywna z art. 112 p.p.s.a.										
grzywna z art. 145a § 2 p.p.s.a.										
grzywna z art. 145a § 3 p.p.s.a.										
grzywna z art. 149 § 2 p.p.s.a.	46	28	2		800 zł				9	17
grzywna z art. 151a § 1 p.p.s.a.										
grzywna z art. 154 § 1 p.p.s.a.	1	3							2	1
grzywna z art. 155 § 3 p.p.s.a.										
suma pieniężna z art. 145a § 3 p.p.s.a.										
suma pieniężna z art. 149 § 2 p.p.s.a.	36	20				1		300 zł	10	9
suma pieniężna z art. 154 § 7 p.p.s.a.	1	1							1	

ROZDZIAŁ IV
POSTĘPOWANIE MEDIACYJNE I UPROSZCZONE

Postępowanie mediacyjne i uproszczone

W 2021 roku nie przeprowadzono w żadnej ze spraw postępowania mediacyjnego.

WSA w Bydgoszczy podjął rozstrzygnięcia w trybie uproszczonym, w opisywanym okresie w następującym wymiarze:

- sprawy SA 479 – w tym 240 uwzględniono
- sprawy SAB 39 – w tym 22 uwzględniono.

ROZDZIAŁ V

PRAWO POMOCY

Zagadnienia związane z prawem pomocy

W 2021 roku w WSA w Bydgoszczy zarejestrowano łącznie 464 wniosków o przyznanie prawa pomocy.

Wnioski zostały rozpatrzone pozytywnie w całości w 71 sprawach. Sąd uwzględnił prośbę skarżących przyznając prawo pomocy częściowo w 35 przypadkach, natomiast w 184 sprawach wydano postanowienia o odmowie przyznania prawa pomocy.

Lp.	Złożenie wniosku	Wniosek o przyznanie pr. pom. w postaci:	Wpłynęło	ZAŁATWIONO					
				Ogółem (kolumny 4-8)	Przyznano prawo pomocy co do całości wniosku	Przyznano prawo pomocy co do części wniosku	Odmówiono przyznania prawa pomocy	Pozostawiono bez rozpoznania	W inny sposób
1	wniosek złożony przed wszczęciem postępowania rozpoznawczego	zwolnienia od kosztów	6	4	1		2	1	
2		ustanowienia pełnomocnika procesowego							
3		zwolnienia od kosztów i ustanowienia pełnomocnika procesowego	40	31	19	1	8	3	
1	wniosek złożony w toku postępowania rozpoznawczego	zwolnienia od kosztów	237	202	33	6	78	58	27
2		ustanowienia pełnomocnika procesowego	42	38	3		10	10	15
3		zwolnienia od kosztów i ustanowienia pełnomocnika procesowego	139	162	15	28	86	24	9

ROZDZIAŁ VI
POZAORZECZNICZA DZIAŁALNOŚĆ SĄDU

1. Narady

W ubiegłym roku przeprowadzono cotygodniowe narady wydziałowe.

Ponadto przeprowadzono naradę Sędziów Wydziału I WSA w Bydgoszczy, podczas której obok problematyki orzeczniczej i bieżących spraw organizacyjnych, poruszano między innymi następujące zagadnienie:

- stosowanie art. 46 § 2 pkt 1 lit. b w związku z art. 49 § 1 i art. 58 § 1 pkt 3 p.p.s.a. w nawiązaniu do opracowania nadesłanego przez Biuro Orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego

2. Konferencje, sympozja i seminaria naukowe

W 2021 r. sędziowie uczestniczyli w następujących konferencjach:

- Konferencja pt. „Reformy sądownictwa administracyjnego w państwach młodej demokracji” – Uniwersytet Łódzki

3. Wydział Informacji Sądowej

Wydział Informacji Sądowej w 2021 r. realizował zadania w zakresie przewidzianym Regulaminem wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych, jak również powierzone sprawy z zakresu udostępniania przez Sąd informacji publicznych w ramach czego odnotowano:

1. ogólna liczba wniosków – 39,
2. ilość wniosków o wydanie kopii orzeczenia w trybie dostępu do informacji publicznej – 3,
3. ilość wniosków załatwionych poprzez udzielenie informacji, ze wskazaniem liczby spraw dotyczących wydania kopii orzeczenia – 39,
4. ilość wniosków o udzielenie informacji publicznej załatwionych w formie decyzji administracyjnej ze wskazaniem liczby spraw, w których odmówiono udzielenia informacji publicznej (wraz z podstawą prawną odmowy), umorzono postępowanie, a także spraw, w których odmówiono przekazania informacji publicznej w celu ponownego wykorzystywania – 0,

5. ilość wydanych decyzji o warunkach ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego lub o wysokości opłat – 0 .

Do Wydziału wpłynęło 44 pism, w ramach petycji, skarg i wniosków. W żadnej ze spraw, nie potwierdziły się formułowane w ramach skarg i wniosków zarzuty dotyczące działalności Sądu.

Wszystkie sprawy, o których mowa w powyższej informacji, załatwiane były niezwłocznie.

Wydział Informacji Sądowej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy wykonywał zadania określone w § 5 ust 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 sierpnia 2015 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowana wojewódzkich sądów administracyjnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1177), w zakresie informowania osób zainteresowanych o właściwości sądu oraz o stanie spraw załatwianych w sądzie i udostępniania im do wglądu akt spraw, prowadzenia spraw petycji, skarg i wniosków, sprawozdawczości statystycznej, obsługi rzecznika prasowego. Ponadto Wydział Informacji Sądowej prowadził stronę podmiotową Biuletynu Informacji Publicznej tut. Sądu. W ramach realizacji obowiązku wynikającego z art. 139 § 5 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w czytelni akt udostępniano wyroki tutejszego Sądu wydane na posiedzeniu niejawnym. Zadania informacyjne byty również realizowane w ramach współpracy z ministerstwami i organami centralnymi, terenową administracją rządową, organami jednostek samorządu terytorialnego oraz organami ochrony prawnej (sądami powszechnymi, policją i prokuraturą). W omawianym okresie udzielono w tym trybie 16 pisemnych odpowiedzi na zapytania. Prócz tego, w roku 2021, Wydział Informacji Sądowej przesłał 120 orzeczeń Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy do publikacji w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko-Pomorskiego.

ROZDZIAŁ VII

DANE TELEADRESOWE

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy
Jana Kazimierza 5
85-035 Bydgoszcz
tel. centrala: 52 3762419

Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy
Sędzia WSA Leszek Tyliński
e-mail: Prezes@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Sekretariat Prezesa:
Julita Petr-Krzyżanowska
tel.: 52 3762414
fax.: 52 3762462
e-mail: sekretariat@bydgoszcz.wsa.gov.pl

p. o. Dyrektora Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy
Elżbieta Obrębska
tel.: 52 3762408
e-mail: dyrektor@bydgoszcz.wsa.gov.pl

I Wydział Orzeczniczy
Przewodniczący Wydziału:
Wiceprezes Sądu Sędzia WSA Jarosław Szulc
Zastępca Przewodniczącego Wydziału:
Sędzia WSA Halina Adamczewska-Wasilewicz

Kierownik Sekretariatu Wydziału I:
Beata Banachowicz
tel.: 52 3762418
fax: 52 3762445
e-mail: wydzial.pierwszy@bydgoszcz.wsa.gov.pl

II Wydział Orzeczniczy
Przewodniczący Wydziału:
Prezes Sądu Sędzia WSA Leszek Tyliński
Zastępca Przewodniczącego Wydziału:
Sędzia WSA Elżbieta Piechowiak

Kierownik Sekretariatu Wydziału II:
Małgorzata Kraus
tel.: 52 3762417
fax: 52 3762473
e-mail: wydzial.drugi@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Wydział Informacji Sądowej
Przewodniczący Wydziału - Rzecznik Prasowy:
Sędzia WSA Anna Klotz
tel.: 52 3762405

Kierownik Sekretariatu Wydziału Informacji Sądowej:
Miłosława Kubis-Greń
tel.: 52 3762421
fax: 52 3762464
e-mail: informacja@bydgoszcz.wsa.gov.pl
Informacja o sprawach w toku, o właściwości sądu oraz wnioski dotyczące działalności sądu:
tel.: 52 3762406, 3762421
fax: 52 3762464
e-mail: informacja@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Informatycy:
tel.: 52 3762420
tel.: 52 3762422
e-mail: informatyk@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Oddział Spraw Ogólnych i Osobowych
p. o. Dyrektora Kierownik Oddziału:
Elżbieta Obrębska
tel.: 52 3762408
fax: 52 3762425
e-mail: administracja@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Oddział Administracyjno-Gospodarczy
Kierownik Oddziału:
Jędrzej Dobrowolski
tel.: 52 3762456
fax: 52 3762431
e-mail: jdobrowolski@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Archiwum:
Kierownik Archiwum
Karolina Bonczkowska
tel.: 52 3762490

Oddział Finansowo-Budżetowy
Główny Księgowy:
Beata Knorps
tel.: 52 3762415
fax: 52 3762509
e-mail: ksiegowosc@bydgoszcz.wsa.gov.pl

ROZDZIAŁ VIII

TABELE

1. Ruch spraw w WSA w Bydgoszczy w 2021 r.

Sprawy **SA**

	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na następny okres
			Łącznie	w tym			
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym	zamknięto	
I Wydział	262	893	909	0	907	2	246
II Wydział	438	1625	1437	0	1351	86	626
RAZEM	**700**	**2518**	**2346**	**0**	**2258**	**88**	**872**

Sprawy **SAB**

	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na następny okres
			Łącznie	w tym			
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym	zamknięto	
I Wydział	1	6	7	0	7	0	0
II Wydział	36	171	111	0	109	2	96
RAZEM	**37**	**177**	**118**	**0**	**116**	**2**	**96**

Sprawy **SO**

	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na następny okres
			Łącznie	w tym			
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym	zamknięto	
I Wydział	2	1	3	0	3	0	0
II Wydział	1	28	10	0	10	0	19
RAZEM	**3**	**29**	**13**	**0**	**13**	**0**	**19**

Sprawy **SPP**

	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na następny okres
			Łącznie	w tym			
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym	zamknięto	
I Wydział	3	20	23	0	23	0	0
II Wydział	0	26	12	0	12	0	14
RAZEM	**3**	**46**	**35**	**0**	**35**	**0**	**14**

Ogółem	**743**	**2770**	**2512**	**0**	**2422**	**90**	**1001**

2. Wpływ skarg na akty i czynności według rodzajów spraw do WSA w Bydgoszczy w roku 2021

L. p.	**Symbol sprawy**	**Rodzaje spraw**	wpływ	% ogółu wpływu
1	**601**	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	146	5,80
2	**603**	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	138	5,48
3	**604**	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	24	0,95
4	**605**	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego. Imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	16	0,63
5	**607**	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	35	1,39
6	**609**	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	23	0,91
7	**611**	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	445	17,67
8	**612**	Sprawy geodezji i kartografii	11	0,44
9	**613**	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	69	2,74
10	**614**	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	49	1,95
11	**615**	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	133	5,28
12	**616**	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	36	1,43
13	**618**	Wywłaszczanie i zwrot nieruchomości	37	1,47
14	**619**	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	119	4,73
15	**620**	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	58	2,30

16	**621**	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	10	0,40
17	**623**	Dozór techniczny, miary i wagi, badania i certyfikacje, normalizacja, sprawy jakości	1	0,04
18	**624**	Powszechny obowiązek obrony kraju	1	0,04
19	**626**	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	106	4,21
20	**630**	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na polski obszar celny	19	0,75
21	**632**	Pomoc społeczna	520	20,65
22	**633**	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	21	0,83
23	**634**	Sprawy kombatantów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	5	0,20
24	**636**	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości, biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	1	0,04
25	**645**	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655	30	1,19
26	**648**	Sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	20	0,79
27	**652**	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	17	0,67
28	**653**	Środki publiczne nie objęte innymi symbolami	306	12,15
29	**655**	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	122	4,85

3. Wpływ skarg na bezczynność organów administracji według rodzajów spraw do WSA w Bydgoszczy w roku 2021

L. p.	**Symbol sprawy**	**Rodzaje spraw**	wpływ	% ogółu wpływu
1	**601**	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	26	14,69
2	**611**	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	1	0,56
3	**612**	Sprawy geodezji i kartografii	1	0,56
4	**613**	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	2	1,13
5	**615**	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	5	2,82
6	**627**	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	4	2,26
7	**629**	Sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa	1	0,56
8	**632**	Pomoc społeczna	5	2,82
9	**645**	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655	19	10,73
10	**648**	Sprawy i zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	104	58,76
11	**653**	Środki publiczne nie objęte innymi symbolami	5	2,82
12	**655**	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	4	2,26

4. Inne niż wykazane w dziale 1 i 2 sprawy rozpatrywane na podstawie przepisów ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, a w tym między innymi dla wpisywania wniosków o przyznanie prawa pomocy składanych przed wpłynięciem skargi

L.p.	Rodzaj sprawy		Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Łącznie	ZAŁATWIONO						Zamknięto	Pozostało na następny okres
						Ogółem	Wyłączono sędziego	Oddalono wniosek o wyłączenie sędziego	Wymierzono grzywnę	Oddalono wniosek o wymierzenie grzywny	W inny sposób		
	1		2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	SO	Ogółem	3	29	13	13			7	3	3		19
		z wniosku o wymierzenie organowi grzywny (art. 55 § 1 p.p.s.a.)	1	28	10	10			7	3			19
		z wniosku o wyłączenie sędziego											
		inne	2	1	3	3					3		

5. Terminowość załatwiania spraw

L.p.	Rodzaj sprawy	Od daty wpływu sprawy w danym lub poprzednim okresie sprawozdawczym do jej załatwienia upłynął okres							
		razem (3-9)	do 2 miesięcy	powyżej 2 miesięcy do 3 miesięcy	powyżej 3 miesięcy do 4 miesięcy	powyżej 4 miesięcy do 6 miesięcy	powyżej 6 miesięcy do 12 miesięcy	powyżej 12 miesięcy do 24 miesięcy	powyżej 24 miesięcy
	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	**SA**	2346	651	501	344	491	284	48	27
2	**SAB**	118	18	25	19	26	29	1	-

6. Wpływ skarg kasacyjnych

Lp.	Rodzaj sprawy	Wpłynęło		Odrzucono skargę kasacyjną	Umorzono postępowanie kasacyjne w trybie art. 178a p.p.s.a.	Uchylono zaskarżony wyrok lub postanowienie i rozpoznano sprawę w trybie art. 179a p.p.s.a.	Przekazano do NSA
		Razem	w tym od orzeczeń wydanych w trybie art. 179a p.p.s.a.				
	1	2	3	4	5	6	7
1	SA	679	3	24	12	3	534
2	SAB	12	-	-	-	-	11
3	SO	-	-	-	-	-	-

7. Sprawy zawieszone

		Ilość spraw. w których postępowanie sądowe zawieszono
	1	2
1	SA	14
2	SAB	-
3	SO	-

8. Wpływ i sposób załatwienia skarg na akty i czynności poszczególnych organów

Lp.	Nazwa organu	Wpływ	Załatwiono wyrokiem		% udział skarg uwzględnionych	
			Ogółem	Uwzględniono	w ogóle skarg na akty i czynności danego organu załatwionych wyrokiem	w ogóle spraw załatwionych wyrokiem
1	Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej	74	62	23	37%	1,25%
2	Główny Inspektor Transportu Drogowego	32	18	2	11%	0,11%
3	Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji	1	-	-	-	-
4	Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego	9	2	2	100%	0,11%
5	Prezes Narodowego Funduszu Zdrowotnego	17	6	3	50%	0,16%
6	Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych	187	145	113	78%	6,15%
7	Szef Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych	5	-	-	-	-
8	Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy	374	261	95	36%	5,17%
9	Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Toruniu	272	214	102	48%	5,55%
10	Samorządowe Kolegium Odwoławcze we Włocławku	224	169	60	35%	3,26%
11	terenowe organy administracji rządowej woj. kujawsko - pomorskie	521	374	185	49%	10,06%

12	Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy	313	291	67	23%	3,64%
13	Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Gdańsku	1	1	-	-	-
14	inne organy	289	155	77	50%	4,19%